

Let Christmas be Merrie/
 for Christmas is Beautiful
 and Beauty is Infinite/
 Beauty is Eternal / and you
 are Beautiful / so let the
 Happy New Year be Bountiful/
 and sustain your Beauty
 for many,
 many,
 many more/
 /Duke Ellington

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS c/o Göran Wallén
 Skogstorpssvägen 39, 191 39 Sollentuna.
 Telefon/fax bostad: 08-96 52 34

Redaktionsgrupp:
 Bo Holmqvist, Alf Lavér, Göran Wallén

Postgiro 11 63 75 - 7

DESS medlemsavgift
 är per kalenderår:
 Inom Norden 150 kr
 Membership outside Scan-
 dinavia \$ 25 pro annum.

Pay to:
 Svenska Handelsbanken
 SWIFT: hand se ss
 for onward transmission
 to DESS

Account no: 284 083 992
 Clearing no: 6917

Vid köp av Azure-kassetter och CD
 använd vårt Postgiro 11 63 75 - 7
 Postgironr. för prenumeration
 av DEMS från Belgien är Pg 433 27 36-0

Ordföranden önskar: God fortsättning på det nya året !

Nu rullar vi vidare in i 2000-talet. Tyvärr dock utan sällskap av några av Ellingtons männingar som just har gått bort. Willie Cook (född 1924) och Britt Woodman (född 1920) har avlidit och båda tillhörde 50-talets klassiska skara musiker i orkestern. Willie avled på Maria Regina vilohem i Nacka den 22 september, troligen p.g.a. njurproblem. Samtidigt vårdades hans hustru Christl på samma hem. Christl överfördes senare till Örebro sjukhus där hon avled den 27 oktober. Christl blev 58 år. Som om det inte var nog, har även några svenska icke-ellingtonmusiker nyligen dött. Det gäller basisten **Sture Nordin**, se Nalle Nilssons separata artikel, basisten och även pianisten **Björn Alke** samt **Bengt "Frippe" Nordström** kontrabasklarinet, klarinet, tenor. "Frippe" var en modernist som bl.a gjorde tenoristen Albert Ayler känd i hela världen. "Frippe" finansierade en inspelning med Ayler i Stockholm den 25 oktober 1962. Det var Aylers första inspelning på skiva. "Frippe" var en portalfigur för den "Fria Jazzen". Tenoristen David Murry m.fl. svarta musiker visste det och hälsade alltid på "Frippe" vid sina besök på t.ex. "Fasching". "Frippe" var en mycket speciell person som fanns överallt lyssnande till den levande jazzen. Stockholm är nu tyvärr en jazzprofil fattigare. Den 26 november gavs en minneskonsert på Gyllene Cirkeln i Stockholm till hans ära.

Av en tillfällighet noterar jag att både Björn Alke och "Frippe" medverkat på "Frippe's" egen LP-inspelning på Dragon DRLP-82 från 1984.

Vågen av nya CD med utgivet material av Duke Ellington och andra aktiva musiker, som har spelat in Dukes kompositioner, verkar att ha mattats. Hundraårsdagen ligger ju nu en bit bakom oss. Att det kommer nytt hela tiden är klart men troligen i en långsammare takt. En intressant CD-box är "**The Duke - Complete Works 1927-1947**", som innehåller 40 st CD. (Den finns att köpa hos Bo Scherman.). Boxen omfattar enbart "master-tagningar". De som inte har köpt Ellington på CD förut har här en möjlighet att komplettera samlingen på ett enkelt sätt.

FÖRSTA SIDAN: Duke's julkhälsning till Rolf Dahlgren 1963.

Sture Nordin, tongivande i svensk jazz, är död

Sture Nordin, en stor jazzmusiker och en varm humoristisk människa, gick till jazzhimlen den 10 oktober. Det sägs ju att en artists högsta önskan är att få dö på scenen mitt uppe i sin konstnärliga gärning. Så var det t.ex. för magikern och komikern Tommy Cooper, och så blev det också för vännen Sture som jag känt i 45 år. Hans kära lillasyster Kerstin hade anordnat en konsert på Scandic Park Hotell på Karlavägen i Stockholm. Den skulle följas av en turné med återupplivade gruppen Jazz Incorporated, där bl.a. en skivinspelning i Växjö ingick.

I samband med att jag kopplade upp ljudanläggningen på hotellet denna kväll, åt jag middag med Stures kvartett, som bestod av Jan Lundgren piano, Bertil Lövgren trumpet samt danska Alex Riel trummor. Sture som nyligen återhämtat sig efter en tids sjukdom var sitt vanliga glada jag.

Och då vi i alla år haft samma smak för vitsiga ordvändningar, bollade vi även denna kväll med historier som av alla inom branschen kallas "Nordinare". Jag hade också ett annat jazzupdrag denna kväll och återvände först när man just börjat andra set. Jag lyssnade, gick runt och fotograferade, och tog bl.a. bifogade foto. I den kända låten "Walkin'" hörde jag att något lät fel från basen. Jag satt så att jag just då inte såg Sture och smällen när han föll med sin bas, kom som en bekräftelse på min aning om att något var fel. Snabba insatser kunde inte rädda honom. Vi fick ganska snart efter ankomsten till Karolinska sjukhuset, dit vi åkte med några vänner för att stödja syster Kerstin, veta att allt var slut.

Rune Öfverman, som fanns i publiken denna kväll, var också med oss på KS. På kort tid har han förlorat två medmusikanter i

Vårt första planerade möte nästa år blir på Nalen den 6 februari om inte ekonomin ställer till det. Det blir en satsning liknande den som vi gjorde den 30 januari i år. Programmet blir med storband och dans under andra halvan av kvällen. Vi skall under den första delen av programmet söka hylla den geniförklarade arrangören och tenoristen Gösta "Tesse" Theselius. Han verkar vara lite bortglömd nuförtiden. När budet om medverkan gick till Arne Domnérus blev han mycket glad och har sedan dess funderat mycket på vad som skulle kunna presenteras. Han letar just nu efter "Tesses" olika arrangemang och kommer troligen att inleda med en mindre grupp och därefter övergå till att spela med det storband som ingår i "Tesse" programmet. Några musiker som kände och spelade "Tesses" arrangemang på den tiden kommer också att vara på plats.

Storbandet skall också spela upp till dans och avsluta helkvällen på Nalen under det gamla mottot "Folkligt, Festligt, Fullsatt".

Vår förhoppning är också att vår sponsor från Sigma själv skall dela ut Sigmapriset på 15.000 kronor till årets "Smoke Rings" Stipendiat.

Mer information meddelas senare.

En glädjande nyhet är att Länsförsäkringar Stockholm stödjer oss i vårt arbete som sponsor under nästa år. Hoppas att vi kan finna flera företag som vill stödja oss. Detta skulle inte minst betyda en kvalitetshöjning för våra möten och bättre möjligheter att informera om Duke Ellington och hans musik. Kom gärna med förslag och eller pengar !!

Till sist också en liten efterlysning: Har möjligen någon som läser detta intressanta fotografier med Ellingtonanknytning, som vi kan och får använda i vår Bulletin? Hör i så fall av Er!

GOTT NYTT ÅR önskar styrelsen alla DESS-medlemmar

"The Rune Öfverman Trio" - båda dessutom på scenen. Först Egil Johansen och nu Sture.

Vi som hade Sture som kompis och jazzkamrat känner ett stort tomrum som aldrig kan fyllas. Självtänker jag försöka leta fram en gammal tape inspelad i Nalens Harlem på 50-talet, där Sture och Egil tillsammans med Nils Lindberg (vår senaste Ellingtonstipendiat) spelar en medium-blues som svänger så att hela publiken klappar 2-4-a, och stämningen blir lika tät som i Newport, när Paul Gonzalves gjorde sin "Diminuendo & Crescendo In Blue" med Ellingtonbandet.

P.S. Exempel på s.k. "Nordinare": Sture blir uppbjuden av en dam på Nalens jittrebugaften. Han svarar:

- Tack, men jag gitter inte bugga.
- Eller följande: -Hur var pianisten? - Han var liten och satt!

Sture Nordin. Fotograf Nalle Nilsson

Nalle Nilsson

Höstens första DESS-möte

Trevlig början på klubblivet efter en ovanligt regnig, kall och trist sommar – därom tycktes vi alla vara överens som samlades till en ny omgång Ellington den 27 september. Belåtenheten orsakad framförallt av den glansfulla trion Jan Allan-Rune Gustafsson-Georg Riedel. Stjärnor som lyst i fyra decennier med oförminskad styrka och som tveklöst erinrade sig ungdomssynder som t ex Sold I Musik – "det är ju bara 40 år sedan" – under konsertens förlopp. "Sweet and lovely", "I let a song go out of my heart", "I got it bad and that ain't good", "At the Alamo", Gullins "Subway" och Strayhorns "Take the "A"-train" – den sistnämnda väldigt lyckad som exempel på hur mycket finurligheter det egentligen krävs för att en så begränsad och egendomligt konfigurerad trio som

Georg Riedel, Jan Allan och Rune Gustafsson. Foto Harley Bardh

den här skall kunna fungera med stor brio.

Bravo alltså till dessa tre vackert mogna musikanter om vilka också kan sägas att: Jan Allan är suverän, kanske lite eklektisk ibland (en personlig reflexion).

Georg Riedel – vår förste "moderne" basist efter Simon Brehm? Sannerligen icke överspelad!

Rune Gustafsson, gitarristen med pokeransiktet: "Jag skrattade en gång men det var inget kul", som anekdoten berättar. Självspejande i positiv bemärkelse...

Dessförinnan Dennis Dimmer från Salisbury, England, som gav nya diskografiska och musikaliska aspekter på Ellington – och som bl a lät oss möta en fullständigt magisk version av "Perdido" med ett rytande brass som ljud som ett memento för alla de onda profeter som spår jazzens död.

Den lever – inte minst tack vare så trevliga och kunniga proselyter som Bernt Thuné från Gävle och Anders Asplund från Sandviken som lät oss smaka av det rika smörgåsbord av vetande och musik som de återigen skämde bort oss med.

Dennis Dimmer. Foto Harley Bardh

Bo Holmqvist

Nils Lindberg berättar:

Mitt arbete med Duke Ellington

Det började 1973. Jag hade sedan 1971 arbetat med Alice Babs som arrangör, kompositör, kapellmästare och pianist, och hon introducerade min musik för Duke. Han blev mycket intresserad av vad jag hade åstadkommit, i synnerhet min symbios med jazz och Dalarnas folkmusik, och han ville därför att jag skulle skriva ett arrangemang för Ellington-orkestern och Alice, gärna med svensk folkmusik i botten att uruppföras vid Newportfestivalen i juli 1973. Jag valde att bygga mitt arrangemang på folkvisan "Allt under himmelens fäste" och en engelsk text skrevs av skådespelerskan Signe Hasso som Alice hade god kontakt med. Folkvisans engelska titel blev "Far Away Star". Förutom detta arrangemang av mig framförde Duke vid Newportfestivalen även ett annat arrangemang som jag skrivit på Norris Turneys hyllning till Johnny Hodges, nämligen "Checkered Hat".

Konserten, när dessa arrangemang framfördes, var den 1 och 3 juli. "Far Away Star" spelades in i Media Sound Studio i New York med Ellingtonorkestern och Alice Babs som vokalist.

Den 25 oktober 1973 mötte jag Duke Ellington för första gången. Det var i samband med hans konserter i Malmö. Alice hade varskott Duke att det skulle hända något oplanerat under första konserten.

Alice hade nämligen långt tidigare fått ett band av Duke där han sjöng och spelade en hyllningskomposition till Alice: "There's Something About Me". Kvaliteten på bandet var usel, det sorlades och skrattades i bakgrunden, men vi lyckades tyda text och musik. Strax innan konserten i Malmö hade jag skrivit ett arrangemang för Sveriges Radios symfoniorkester och jazzgrupp som skulle ingå i en TV-serie som skulle hylla Alice på 50-årsdagen i januari 1974.

Alice ville framföra "There Is Something About Me" i Malmö som en överraskning för Duke som aldrig varken hade hört låten arrangerad eller sjungen av Alice förut. Jag blev därför nedbjuden av Alice till Malmö för de två konserterna. Det fanns ingen möjlighet

att repetera med bandet, Duke skulle ju inte få reda på något om det hela, så jag fick dela ut stämmorna till bandet strax innan konserten. När vi framförde vår överraskning lyssnade Duke påtagligt rörd, det blev en repris till konsert nummer två. Jag satt också in och spelade med bandet ett par chorus på "Take The "A" Train". Efteråt frågade Duke mig om jag ville följa med och medverka vid de två konserter han skulle ha i Köpenhamn, och jag var naturligtvis inte nödbedd.

Före den första Köpenhamnskonserten blev jag ombedd att gå till mastrons loge, det visade sig att han ville träna sitt sätt att kindpussas. Det skulle ske tre gånger tror jag mig minnas. En kyss på ena kinden, en kyss på den andra kinden och sedan tillbaka till första kinden för sista kyssen. Han ville att det skulle gå snyggt och repeterat till på scenen. Så vi satte igång och repeterade och jag minns att när vi var som värst igång råkade en dansk vaktmästare titta in och stirrade förvånat på våra förehavanden innan han diskret drog sig tillbaka.

Efter sista konserten i Köpenhamn blev jag ånyo inkallad till Dukes loge och där tackade han mig och frågade faktiskt om jag ville åka till USA för att samarbeta med honom.

Nu blev det inget av med min resa till Staterna, jag var mitt uppe i TV-inspelningarna med Alice och på våren 1974 gjorde jag och Alice en turné i Brasilien. Och när allt detta var över hade Duke Ellington avlidit.

Mitt samarbete med Duke finns dokumenterat på två CD och jag kommer att tänka på när jag första gången som 17-åring hörde Duke Ellington i Konserthuset i Stockholm 1950. Innan dess var min enda erfarenhet av storband de lokala gängen som spelade i Gagnefs folkpark. Det var en fantastisk upplevelse för mig att höra Dukes band och hade någon då siat om framtiden och nämnt allt som skulle hända hade jag nog ansett den personen spritt sprängande galen.

Gagnef i september, Nils Lindberg

Nils Lindberg en av de inbjudna svenska kompositörer, som skrivit musik i Ellingtons anda vid konferensen Ellington '94. Foto Olle Lindholm

Axplock

FRÅN DEN STORA DUKE ELLINGTON-VÄRLDEN

plockade av Göran Wallén

INTERNET, MAIL OR/AND FAX CONNECTION, PLEASE!

*Do you have a Mail or/and Fax connection?
Please, tell us so that we can save some money
by this new way of communication.*

Arne Domnérus och Jan Lundgren gör en Ellington-CD i USA

Under vecka 37 var Arne och Jan i Los Angeles och spelade in en CD med Ellington-kompositioner. Medmusikanter var Tom Warrington, bas och Paul Kroniback, trummor. Den 10 september genomfördes samtidigt en konsert. Namnet på CD:n blir "The Jazz Bakery" och den beräknas att komma ut efter årsskiftet. Under sitt besök i L.A. gjorde Arne och Jan också en visit hemma hos Benny Carter, som INTE bor i Humphrey Bogarts tidigare bostad, som det har ryktats. Benny var i god form, men spelar inte längre aktivt sedan tre år tillbaka.

Titlarna på den aviserade CD:n enligt följande:

xx/ Flower Is a Lovesome Thing, x/xx/ Barney Going Easy, The Jeep Is Jumping, Jeep's Blues, Duke In Bed, x/ Me and You, Take Love Easy, Blood Count, Duke's Place, x/ In a Mellotone, x/ The Mooche, I Let a Song Go Out of My Heart.
x/ Arne klarinett, i övrigt altsax, xx/ enbart duo med klarinett och piano.

Jazz In the Movies from 1917-1977

I denna bok finns en översikt av filmer som innehåller jazzinslag. Nedan en lista över lite udda filmer som numera finns på video med inslag av Duke Ellington.

1. American Music From Folk to Jazz and Pop, 49 minuter från 1969, USA.
2. Assassins d'eau douce, 23 minuter från 1946, Frankrike
3. L'Aventure du Jazz, diverse musiker från 1969/70, Frankrike.
4. Bienvenue à Duke Ellington, inkl. The River, 75 minuter från 1973, Frankrike.
5. Black Shadows On the Silver Screen, 56 minuter från 1975, USA. Innehåller del av Black and Tan Fantasy.
6. Bobby Hackett, 25 minuter från 1961, USA. Del av Good Year-filmen.
7. Celebrity Art, 11 minuter från 1973, USA. Film om målare.

A letter from Toronto, Canada

From a Duke Ellington friend, who likes Sweden and remembers our Conference in 1994, we got the following information:
The June-July program 2000 "du Maurier Jazz Down Town Jazz in Toronto" includes:

Per "Texas" Johansson

Toronto Star Stage, CTV Series 12:00 noon - 2:00 pm
This group comes fully loaded with some of Sweden's best jazz players. Leader, reedman Per Johansson brings with him Fredrik Ljungkvist, also on saxes, Dan Berglund, bass, and drummer Mikael Ulfberg. Rhythmic, melodic, full of interesting textures - prepare yourself for a real treat... How Swede it is !!
Date: Tuesday June, 27

TDES-möte i New York

Den 4 november hade TDES en endagsträff i St. Peter's Church, 54th and Lexington Ave, New York City. Mötet som var benämnt "The

Second Annual Duke Ellington Society Conference", hade föredrag och presentationer på programmet och innehöll följande talare:

The Literary Ellington

Brent Hayes Edwards, från Rutgers University. Hans essäer och poesi har publicerats i tidningen Callaloo, Hambone and Transition. Hans bok "The Practice of Diaspora" kommer att publiceras år 2001 av Harvard University Press.

The Real Ambassadors: Duke Ellington's State Department Tours
Penny von Eschen, som undervisar i historia och African American Studies vid University of Michigan. Hon är också författare till boken "Race Against Empire: Black Americans and Anticolonialism".

Side by Side: Encounters with the Duke

Tom Harris, styrelsemedlem i TDES, har sammanställt en antologi: "Poems by Members of the Louise Bogan Poetry Society".

English Bands Playing Ellington

Dennis Dimmer, vår senaste DESS-besökare i Stockholm, berättar om engelska musikers inspelningar av Duke Ellington kompositioner.

Barnet and Ellington: A Listening Session

Rich Ehrenzeller, TDES-medlem, berättar om Charlie Barnets relation till Duke Ellingtons musik och exemplifierade genom att spela musikexempel som arrangerats av Juan Tizol.

Konferensen leddes av Krin Gabbard från Department of Comparative Literature, SUNY, Stony Brook. Han har tidigare skrivit boken "Jammin' at the Margins: Jazz and the American Cinema".

Blue House Jazz, Konserthuset i Stockholm

Den 22 september var det dags för Jan Lundgren att presentera sin egen afton på Konserthuset. Kvällen hette "God afton, det här är Jan Lundgren". Medverkande var Arne Domnérus (förstås), Ulf Wakenius gitarr, Mattias Svensson bas, Rasmus Kihlberg trummor samt en 23-manna-symfoniorkester. Stor gästartist var amerikanen Conte Candoli, trumpetare från Los Angeles. Conte är ju mest känd från sin tid med Woody Herman och Stan Kenton. Han besökte Sverige 1947 med Chubby Jacksons grupp. Musiken som presenterades var blandad med smågrupper och symfoniorkestern. Contes höjdpel från 50-talet var nu borta - han spelade mest lyriskt i mellanregistret.

Glädjande nog hade vår Sigma-stipendiat mycket Ellingtonmusik i programmet som t.ex. Ismahani och med Arne D blev det Duke In Bed, Me and You och Blood Count - med symfoniorkestern Something To Live For, In a Sentimental Mood och Caravan.

Blue House Jazz programmet under våren 2001 blir enligt följande:

Fredag 19 januari

Satchmo i våra hjärtan!!

Peter Asplund Storband och
The Swedish Jazzkings med
internationella gäster

Fredag 9 februari

Jazz Meets Tango

Stockholm Jazz Orchestra med
Carlos Franzetti som dirigent
Tango in Jazz med Gustavo Bergalli

Fredag 16 mars

Topsy's Theme !

Med Arne Domnérus "Nalenorkestern"
återupplivas minnen från Nalens
storhetstid

Fredag 20 april

Tradjazzkväll !!

Dixie Six och Yttre Sulöens
Jazz-Ensemble

Kul att Blue House finns med överraskande fina program och musiker. Publiken och intresset finns också. Missa inte detta!!!

New Books

Jazz: The First Century, edited by John Edward Hasse, Washington

New York: William Morrow, price 40 \$., 240 pages.

Jazz: "The First Century" surveys just about all there is of and about jazz in the last century. The extremely thoroughly done research includes all sorts of information with great photographs. The explanations of the beginnings of jazz and its growth out of New Orleans are comprehensive and balanced.

This is the book to have if your library has room for just one book. Reviewed by Frank Turner

Ny bok om Jimmy Blanton (1918-1942)

The Solo Vocabulary Of Jazz Bassist

Jimmy Blanton (Improvisation)

Author: Robert Nach, 145 pages, publication number AAT 9925541

More information: www.uml.com/hp/products/dissertations.html

Ett litet utdrag ur en recension:

"The monograph consists of a review of Blanton's life and career; an overview of the development of jazz bass solos up to 1939, the year Blanton began recording; analysis and discussion of various aspects of Blanton's solo vocabulary and style; and appendices containing 18 transcriptions of complete Blanton solo performances and composite scores of three versions of Body and Soul and two versions of Mr J.B. Blues."

New CD:s

Efterlängtat CD-serie på gång.

The Treasury Shows – Duke Ellington and His Orchestra Vol. 1

Nu kommer äntligen Jerry Valburns DETS-serie från 1945-46 på CD. Detta är den första dubbel-CD:n, som innehåller följande inspelningsdatum:

7 april 1945 (tidigare DETS-LP nr 1), 1 maj 1943 (tidigare delvis på LP Jazz Society AA-501), 14 april 1945 (tidigare på Ariston AR/LP-12029 och FDC 1018), juni 1943 (tidigare på DETS-LP nr 46, Treasury Star Parade # 231 och 232).

Vi får hoppas att Jerry Valburn och Jack Towers kan fullfölja denna serie, som gjordes i samarbete med Armed Forces Radio Service under titeln "Date With the Duke". Det kan bli upp till minst 25 dubbel-CD innan det är klart. Det finns 300 personer som har LP-serien komplett (49 LP) enligt uppgift, så att det borde finnas många fans som vill köpa dessa mycket intressanta inspelningar på CD.

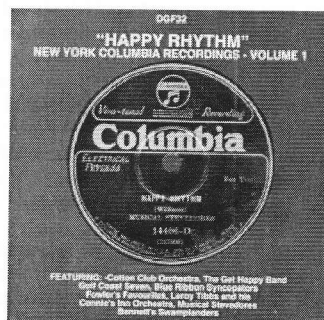
Ray Nance på CD

Nu kommer inom kort en CD med Ray Nance från London, England, inspelad den 1 juli 1948. Detta skedde under Rays och Dukes resa i England med Kay Davis. Det är fyra tagningar med engelska musiker. Ray sjunger, spelar trumpet och violin i följande titlar: Moon Mist, Sometimes I Am Happy, I Can't Give You Anything But Love, Blues For Duke.

"Happy Rhythm" New York Columbia Recordings-Vol. 1, DGF32

CD:n innehåller inspelningar från olika orkestrar från tiden 1925 till 1930. Med på inspelningarna hittar vi några Ellingtonmusiker bl.a. Harry Cooper tp, Louis Metcalf tp, Elmer Snowden bj, Freddy Jenkins tp, Joe Nanton tb, Prince Robinson ts, samt andra bekanta som Willie "The Lion" Smith och Sidney Bechet ss, bar, as.

Orkesternamnen är Cotton Club Orch, The Get Happy Band, Gulf Coast Seven, Blue Ribbon Syncopators, Musical Stevedores samt Flower's Favorites.

En ny CD med Earl Hines och Barney Bigard

Earl Hines 1947-1949, Classics 1120

Inspekningsarna är från Paris den 4 november 1949. Inspekningsen skedde på märket Vogue. Buck Clayton tp, Arvell Shaw b, Wallace Bishop dr. medverkar.

DUKE – The Durham Connection

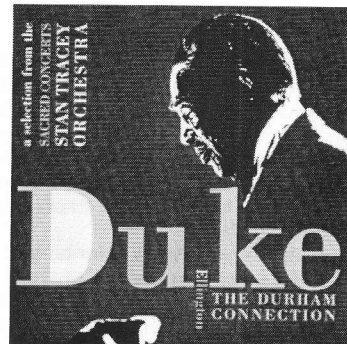
A selection from the Sacred Concerts by Stan Tracey Orchestra
Label: 33 Records 33Jazz049, recorded in England, October 1990, 77:46 minutes

email: 33jazz@compuserve.com

Titles: In The Beginning God, Ain't But The One, Will you Be There, Don't Get Down On Your Knees, Father Forgive, Praise God and Dance, Come Sunday, Books On The Old Testament, Tell Me It's The Truth, Books Of The New Testament, Something 'Bout Believing, Come Sunday, Almighty God Has Those Angels, The Lord's Prayer, Alleluia, Meditation, David Danced Before The Lord.

En utmärkt idé att sammanfoga det ganska lösliga nätverket av Ellingtons Sacred Concerts inom ramen av en mässas strama liturgi. Effekten blev säkert stark vid urframförandet i den 900-åriga katedralen i Durham som ägde rum redan 1990 och sen upprepades 1993 och som ledde till att musiken (utan den religiösa ramen dock) senare spelades in i studio. Frånvaron i inspekningsen av den sammanhållande kraft som kyrkans ceremoniell måste ha utgjort vid framförandena i Durhamkatedralen, gör dock att musikens rapsodiska karaktär återigen gör sig påmind. Det är förstås ändå både njutbart och intressant: katedralkören är ljuvlig och Stan Traceys orkester är som en mindre Vem är det? över brittisk modern jazzmusik. Altsaxofonisten Peter King gör ett briljant och gripande solo i bästa Parker-tradition i instrumentversionen av "Come Sunday" och Tina May förstärker ryktet om att vara en av Storbritanniens bästa jazzsångerskor just nu. Inte illa med tanke på den självklara jämförelsen med Alice Babs och hennes version av "Almighty God". Tina May lägger sig så nära Mästarinnan som är tillåtligt och får med beröm godkänt.

Bo Holmqvist

Classic Ellington, conducted by Sir Simon Rattle

EMI 72435 57014 2 8, inspelad november 1999, Symphony Hall, Birmingham, England

En hyllning till The Duke och hans musik

Nyinspelning med Luther Henderson, Dukes gamla orkesterarrangör från 50-60-talet, och Sir Simon Rattle med hans orkester City of Birmingham Symphony Orchestra.

I orkestern ingår bl.a. Clark Terry tp, Joe Lovano ts, Joshua Redman as, Bobby Watson as, Geri Allen p, Regina Carter violin, Lewis Nash tr, och Peter Washington b.

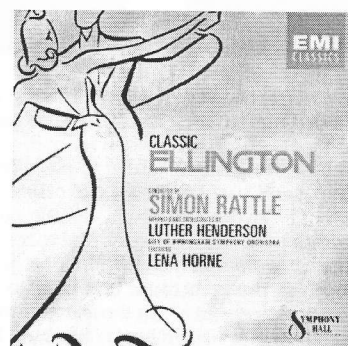
Lena Horne medverkar i "You Are The One", "Something To Live For", "Maybe".

Övriga titlar: Take The "A" Train, Sophisticated Lady, Harlem, Isfahan, Ad Lib On Nippon, That Doo-Wah Thing, Come Sunday, Solitude In Translucency, Things Ain't.

De flesta försök som har gjorts att placera Ellington i Högsta Divisionen (som en i det konventionella akademiska musiklivet införlivad person) har tyvärr inte lyckats bra. Faktum är att de ganska brutalt brukar förpassa honom

ner från estraden till orkesterdiket. D v s - när Ellingtons dansband förstärks med 100 stråkar eller så, är det byebye till originalitet och jazz och Welcome till show business. Ändå är "Classic Ellington" ett mycket intelligent försök att utnyttja den ellingtonska melodiskatten för ädlare ändamål - det innebär dock bl a att Take the "A" - Train tar tre gånger längre tid än originalet. Kring en kärna av jazzmusiker som blommar så snart de får en anständig chans, har denna CD byggts, men ger inte mycken tillfredsställelse i slutändan. I varje fall inte till ordinarie Ellingtonfans - mästaren själv hade sannolikt njutit kollossalt eftersom han inte besvärades av nostalgiska besvär och snarast gladde sig åt den kläffgrighet som vi övervintrande ortodoxa anhängare förfasar oss över.

Bo Holmqvist

New CD "Impressions of Ellington by Teo Macero"

Teo Macero who along with Irving Townsend and George Avakian produced Ellington at CBS Records while Duke was under contract to CBS during most of the 1950s, has produced a new CD release called "Impressions of Ellington". This CD contains all original music by Mr Macero with the exception of "Goin' Fishin' (vocal by Doriane Elliot), "Sophisticated Lady" and "I got It Bad (That Ain't Good)" medley that is performed by Tommy Flanagan (solo piano). There are 14 tracks in all - 12 are Mr. Macero's impressions of Duke Ellington.

Duke Ellington was kind enough during one of the recording sessions to do a Fanfare for Mr. Macero, which is included at the beginning of this CD.

Rolf Ericson, tp

I den italienska boken "The New Desor" från 1999 hade Rolf fått följande namn Ericson "Rolf" Roffe, men namnet är Rolf Nils-Börje Ericson och inget annat. Ibland kallad "Roffe".

In Memoriam

Britt Bingham Woodman died on Friday 13, 2000 in Los Angeles after a week in Robert F. Kennedy Medical Center, Hawthorne, California. Britt Woodman was born June 4, 1920 in Los Angeles. Britt was one of the legendary trombone players in The Duke Ellington Orchestra during 1951-1960. His health began to fail after the tour in October last year in Europe. He moved from New York to Los Angeles to the home of his brother in April.

When Britt was in Stockholm he told me a little bit of his life story:

"Well, I started to play piano at seven, but I didn't like it then, but later on it helped me a lot to know. We started to play professionally when I was fifteen. My family started an orchestra 1936/37 with my two brothers, William and Coney. We played tb, cl, ts, g, p, with Joe Comfort, b, George Reed, dr. My father William was an arranger and played trombone. He pushed me to play technically challenging pieces as "Flight of the Bumblebee" and the virtuoso trombone solos of Arthur Pryor. I played tenor, clarinet and trombone in the beginning. All of us played different instruments. My family orchestra stopped playing 1940.

I was two years older than Charles Mingus and we met in school and we became really good friends. We played sports, went to each other's churches and played basketball together. Charles in these days was very much in our home for dinner, because he didn't have so much money and he was very much alone, like

me. Charles had very few black friends. Mostly white musicians surrounded him. In these days Charles didn't show any sign of musical genius. He played cello when we met.

One day Charles wanted to play the trombone as I did. When I heard how Charles played I said "Have you played trombone before?" and Charles said "No". Charlie could play and find the right position perfectly right away. And that is difficult. But Charles found out that he couldn't play trombone. So I thought, "He could be a good bass player, because it is hard to find the right position and harmony on the bass". In those days Jimmie Blanton was very popular and Charles wanted to play like him. I told Mrs Mingus that Charles had a good ear and that he should play bass. Charles's father bought him a bass and Red Callender taught him first how to play. Charlie also started to play piano. He listened to Duke and you can hear that in his piano playing. In 1939 I finished my school but Charles was still there until 1940.

I started to play with Les Hite's orchestra in November 1940 and I stayed in the band until 1942. We were paid good.

In 1942 I was drafted into the military until March 1946. I played in a band and had a good time and I was never overseas. In 1946 we started an orchestra called "Stars of Swing" and played at Club Downbeat. The band included Buddy Collette cl, Lucky Thompson ts, John Anderson tp, Britt tb, Charles Mingus b, Spaulding Givens p, and Oscar Bradley d. We never recorded, but it was a good group. The band lasted for three months and then I played with Eddie Heywood, Boyd Raeburn and in September 1946 I joined Lionel Hampton's band until beginning 1948. When I went

back to L.A. and played in The Bal Tabarin in Gardena. 1949-51 I was studying arrangement and conducting at Westlake College of Music in L.A."

During the 40's Britt was a good friend also of Eric Dolphy. Charles and Eric surely influenced Britt in his playing the trombone in a modern style. Probably Miles Davis knew that and Miles invited Britt to participate in a recording* with Miles, July 1955. In "There Is No You" Britt makes a splendid solo.

"In 1951, Duke called me and I started to play with him and I took over the chair of Lawrence Brown, who had just left". Ellington wrote "Sonnet to Hank Cinq" for Britt, which became a standard to play for Britt during many years. The legendary trombone section in the band was now Quentin Jackson, John Sanders and Britt.

Britt stopped playing with Duke's band September 1960. In the 60's Britt stayed in New York and played with Charles Mingus in the Town Hall Concert 1962, Broadway Shows like "Black & Blue" on Broadway, John Coltrane and Eric Dolphy on Impulse Record, Quincy Jones, Oliver Nelson, Johnny Richards, and again with Lionel Hampton. In the 70's he returned to L.A. and played with Bill Berry Big Band and Akiyoshi Tabackin Big Band. 1977 he made his own recording ** on Falcon label. In 80's and 90's Britt lived and worked both in New York and L.A.

Britt was a very happy and friendly man and we will miss him. His three brothers survive Britt.

Steve Turre, the trombone player said "He was always one of my inspirations, a good friend, as far as playing the trombone goes, he was top shelf. His chops were ridiculous. He was a grand master, and just a sweetheart".

SOME RECORDINGS WITH BRITT WOODMAN

* Miles Davis - Blue Moods

Miles Davis Quintet with Britt tb, Teddy Charles vib, Charles Mingus b, Elvin Jones dr.

LP-Debut Record 120, July 9, 1955.

Titles: Nature Boy, Alone Together, There's No You, Easy Living.

Mingus Mingus

Charles Mingus on LP-label, Impulse A-54, recorded September 20, 1963. Here you can find all three friends from L.A. Charles, Eric and Britt.

Bill Berry and the LA Band

On the following LP's you can find Britt playing with Bill Berry's Band in L.A.

"Hot & Happy" from May 1974, "For Duke" from January 1978, "Hello Rev" from 1978, "The Capp/Pierce Juggernaut" from 1978.

Tales Of a Courtesan - Toshiko Akiyoshi - Lew Tabackin Big Band
Recorded December 1, 1975, LP-label RCA JPL1.0723.

Insights - Toshiko Akiyoshi - Lew Tabackin Big Band
Recorded June 22-24, 1976 at RCA Studio, Hollywood, LP-label RCA AFL1-2678.

** Britt Woodman, In L.A. featuring Kenny Mann

LP-label Falcon FJP 100, recorded January 12, 1977 in Hollywood.
The Quintet: Britt tb, Kenny Mann ts, Dan Micheli p-electric p, Jim Gannon b, Will Bradley dr.

Titles: Walking True, Together In April, Outer Space, Ken's a Flat Blues, Forever My Love, Minor 76, Lament In E, Flash Gorgeous, Good News.

Portraits by Ellington

Lincoln Center Jazz Orchestra, recorded in Alice Tully Hall at Lincoln Center, August 10-11, 1991, Columbia CD, CK 53145.

Clark Terry and Paul Gonsalves, A Survey of Their Recordings Away From the Ellington Orchestra. Part 2/2

By Richard Ehrenzeller, TDES, New York

In the course of my preparing for my presentation at the Ellington 2000 conference, I discovered that Paul and Clark recorded with Charlie Barnet in early 1958. Charlie recorded four radio shows, entitled "The Navy Swings" for recruiting for the U.S. Navy. Included in the group was Dempsey Wright guitar, Sir Charles Thompson piano, Harry Babasin cello, Ben Tucker bass, and Bill Douglas drums. These recordings are listed in Charles Garrod's discography, Charlie Barnet and His Orchestra 1933-1973 Joyce Record Club 1999 and have only been issued on the original 16 inch discs. On half the musical numbers, vocalist Jerri Southern sings with just piano accompaniment. It should be noted that despite the impressive personnel, this music is not that significant.

Ellington bassist Jimmy Woode has recorded only one album as a leader, The Colorful Strings of Jimmy Woode Argo LP630. His group consists of Paul, Clark, Sam Woodyard, Porter Kilbert alto sax, Mike Simpson flute and Ramsey Lewis piano. Although Jimmy has denigrated it in print, I think it is one of the better Ellingtonian group albums. I especially like "The Man From Potter's Crossing," a tribute to Sam Woodyard and "Empathy, for Ruth," a tribute to Jimmy's wife. He even sings "The Way You Look Tonight" on this record. This rare LP is quite deserving of reissue on CD.

Pianist Billy Taylor used quite a few Ellingtonians in making his record for Argo, Taylor Made Jazz Fresh Sounds CD-111. Harry Carney, Willie Cook, Britt Woodman and Johnny Hodges, who uses the pseudonym, "The Rabbit" for contractual reasons, join Paul and Clark. TDES performer Earl May, who was in Billy's trio at that time, is also on the album. The highlight of the record is the four ballad features for Johnny, "Theodora," "Mood for Mendes," "Day Dreaming" and "Can You Tell by Looking at Me." Clark has stated that this album was the first time he recorded on flugelhorn.

Paul and Clark were on the big band tracks of the Johnny Hodges albums Ellingtonia '56 and The Big Sound. These tracks are not included in the new Mosaic Records box set. There is not much to say about their contribution to these albums except to say they have the Ellington Orchestra on them, with Billy Strayhorn at the piano. There is one other big band album they are both on before Clark's leaving the Ellington Orchestra. On The Genius of Ray Charles Atlantic 1312-2, most of the tenor sax on the big band half of the album are by David "Fathead" Newman. However, Paul has a nice solo on "Two Years of Torture."

Most of Clark Terry's album, Duke With a Difference Original Jazz Classics OJCCD-229-2, was recorded on September 6, 1957 with Paul, Britt Woodman, Quentin Jackson, Jimmy Woode, and Sam Woodyard. Johnny Hodges played on three of the tracks recorded that day. Tyree Glenn plays mostly vibes (the difference) and some trombone. Paul gets some solos, but the main show is Clark and the tracks that Johnny plays on.

With Clark's leaving the Ellington Orchestra in late 1959, the opportunities to record with Paul became far fewer. Clark did a lot of recording with various studio orchestras in New York in the early 1960's. They both are on Quincy Jones-Big Band Bossa Nova Verve

314 557 913-2 and Michel Legrand Big Band Plays Richard Rogers Philips PHM200-074. The highlight of the latter album is Paul's solo on "The Lady Is a Tramp." Clark is heard in its intro and has a solo also.

Really, the best jazz oriented big band album that Paul and Clark are on almost was never issued. Pianist, composer and bandleader Nat Pierce was the pianist for a play where he composed the music, The Ballad of Jazz Street. After it closed, he privately recorded a big band arrangement of the score, plus some other numbers. TDES member Arthur Zimmerman issued these recordings on LP in the 1970's. They are now available on the CD Nat Pierce-The Ballad of Jazz Street Hep CD2009. Paul has really nice solos on "The Ballad of Jazz Street-Part 2" and "Sister Sadie." Both Paul and Clark solo on "Black Jack."

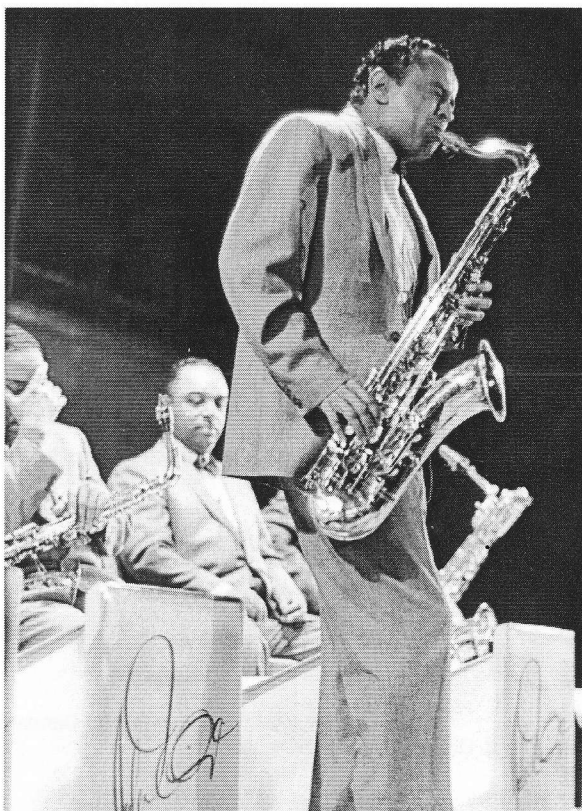
The album Earl Hines-Once Upon a Time Impulse! A-9108 has only one track where Paul and Clark play together. It is significant in that clarinetist Pee Wee Russell makes his only recordings with Ellingtonians. He solos on "Black and Tan Fantasy" and "The Blues in My Flat."

The three CD box set, The Greatest Jazz Concert in the World Pablo PACD-2625-704-2, is really from three different concerts. Its contents present the movable feast that was Norman Granz' Jazz at the Philharmonic. Both Paul and Clark are part of the jam session in the early part of the set. They also accompany blues singer T-Bone Walker.

The last record in this survey is quite good and rare. The Harlem on My Mind Exhibition was held at the Metropolitan Museum of Art in New York City in 1968. There was an LP from it, Harlem on My Mind Action Theatre XTV144313/4-1A, which was only sold at the museum. On the first side, there was aural reminiscing of events in African-American history since 1900. With this, there was musical accompaniment. On the second side, were just the musical tracks. The leader, Hank Johnson, composed the music. It was performed by the Jazz Heritage Ensemble, comprising of Clark Terry, Paul Gonsalves, Jaki Byard-piano, Billy Butler-guitar, Milt Hinton-bass and Freddy Waits-drums. I have since found out that Larry Ridley took Milt Hinton's place about midway through the recording session. This is not listed on the LP jacket. The music, stylistically ranges from cakewalks to 1960's

soul. Of the highlights, in "1900," Clark sounds very much like a combination of Louis Armstrong and Rex Stewart. The piece itself reminds me of "Struttin' With Some Barbecue." In "1920," Paul conveys "slap tongue" tone from his horn and he has considerable interplay with Clark. Jaki has a nice stride solo on this piece. "1940" is a ballad feature for Paul. "1946" is an uptempo bop feature in which Paul wails away. The "cool school" is represented by "1950." Although the music on this album is strictly functional, it is a very worthwhile album and a fitting end to this survey.

Note: Clark Terry's first professional job was with George Hudson Orchestra from St Louis. In these days Willie Cook as "strawboss" in Earl Hines band wanted Clark to work in Earl Hines band, but Clark didn't start playing with Earl Hines.

Paul Gonsalves, tenorsax, från 1963 i Borlänge. Foto Olle Lindholm

Oscar Pettiford in Europe 1958-60. Part 3/3

This discography only lists released recordings.

The group "Jazz from the Carnegie Hall" started their tour with a two-week tour in England. The group played in Manchester, September 16, and came to Stockholm, Sweden, September 22 and they made two concerts in the evening and Phineas Newborn made a separate recording in his name during the night.

J.J. Johnson, Kai Winding, tb, Lee Konitz, as, Zoot Sims, ts, Phineas Newborn or Red Garland, p, OP, b, Kenny Clarke, dr.
Jazz from Carnegie Hall, at Concert Hall September 22, 1958, Stockholm, Sweden

C Jam Blues	Unique (Italy) LP 25
Star Eyes	Unique (Italy) LP 21
Lover Man, Sunday, Willow Weep for Me	unissued
Laverne Walk, Stardust, All the Things You Are	-"

Stockholm Jam Session, vol. 1 September 22, 1958, Stockholm, Sweden

Benny Bailey, tp, Phineas Newborn, p, OP, b, Rune Carlsson, dr.	
I Remember April, Lady Bird	SteepleChase SCCD 36025
Undecided, All of You, Woody' n You	-"

Stockholm Jam Session, vol. 2

Confirmation, Wired Blues, My Ship	musicians as above
Walking, Celia, It's You or No One	SteepleChase SCCD 36026
	-"

Jazz from Carnegie Hall

September 28, 1958 in Berlin, Germany

J.J. Johnson, Kai Winding, tb, Lee Konitz, as, Zoot Sims, ts, Phineas Newborn or Red Garland, p, OP, b, Kenny Clarke, dr.

This Can't Be Love, Bags Groove	Unique (Italy) LP 25
Tenderly, Daahoud	-"
Makin' Whoopee, Sunday	-"
Yardbird Suite	-"
Blue Lou, Mad about the Boy	unissued
Our Delight, Star Eyes, Lover Man	-"
Willow Weep for Me, Bernie's Tune	-"

Hans Hammerschmidt Orchestra

December 2, 1958, Baden-Baden, Germany

Hans Koller, Helmut Brandt, Rudi Flieri (reeds), Hans Hammerschmidt, p, OP, bas, Kenny Clarke, dr.	
Low Idea	Delta (G) CD11 096, Delta (J) CD 1017

Oscar Pettiford

December 20, 1958, Baden-Baden, Germany

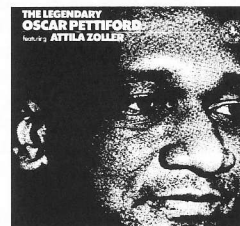
Hans Koller, ts, Atilla Zoller, g, OP, bas, Kenny Clarke, dr.	
Blues In the Closet	Delta (G) CD 11096, Delta (J) CD 1017
All the Things You Are	unissued

The Legendary Oscar Pettiford featuring Attila Zoller

January 9 and 12, 1959, Vienna, Austria

Hans Koller Quartett: Hans Koller, ts, Attila Zoller, g, OP, b-clo, Jimmy Pratt, dr.	
Cohn's Limit	Black Lion BLP 30185, DSC(G) LP24
All the Things You Are	-"
Stalag 414	-"
Stardust	-"
Blues In the Closet	-"
There'll Never Be Another You	-"
Oscar's Blues	-"
Vienna Blues	-"
The Gentle Art Of Love	-"

Note: Also on Black Lion (E) LP 60104, BLCD 760104.

Oscar Pettiford-Hans Koller Quartet

February 19, 1959, Baden-Baden, Germany

Hans Koller Quartett: Hans Koller, ts, Attila Zoller, g, OP, b-clo, Jimmy Pratt, dr.	
Blues In the Closet, The Gentle Art Of Love	Saba 15024 ST
My Little Cello	Philips (D) 8657
Stalag 414	Saba (G) LP 15024
Chordless (All the Things You Are)	-"

Oscar Pettiford

July 15, 1959, Baden-Baden, Germany

Dusko Goyovic, tp, Lucky Thompson, ts/ss, Hans Hammerschmidt, p, OP, b, Hartwig Bart, dr.	
Stuffy	Delta (G) CD 11 096, Delta (J) CD 1017
Sophisticated Lady, (omit DG)	-"
But Not for Me, (duet DG and OP)	-"
Summertime (vocal Monica Zetterlund)	-"
What's New (vocal Monica Zetterlund)	unissued
Treffpunkt Blues	Delta (G) CD 11096 -"

Oscar Pettiford In Copenhagen

August 22, 1959, Copenhagen, Denmark

Louis Hjulmand, vib, Jan Johansson, p, OP, b	
Fru Brüel	Debut DEP 47, Debut/ Fantasy LP 6010
	OJCCD1926, America Rec 30 AM 6060
I Succumb To Temptations	Debut DEP 47, Debut/ Fantasy LP 6010,
	OJCCD-1926, America Rec 30 AM 6060
Blue Brothers (JJ out)	Debut DEP 48, Jazzland LP 64
There 'll Never Be Another You	-"

Stan Getz Quartet in Copenhagen, Denmark
 Stan Getz, ts, Jan Johansson, p, OP, b, Joe Harris, dr.
 Laverne Walk, Stuffy
 I'll Remember Clifford

October 25, 1959, TV-recording

Rarities 53, Olufsen CD DOCD 6011
 -"- -"

Oscar Pettiford

Don Byas, ts, OP, b, Kenny Clarke, dr.
 Cello For Twins
 Blues It
 Indiana
 Blues In the Closet (add Hans Koller)

March 20, 1960, Berlin, Germany

Delta (G) CD 11096, Delta (J) CD 1017
 -"- -"
 -"- -"
 Delta (G) CD 11095, Delta(J)1016

Helen Merrill - Oscar Pettiford Duo
 Yesterday

March 20, 1959, Berlin, Germany

Delta (G) CD 11 095, Delta (J) CD 1016

"Hawk In Germany" or "Bud Powell-The Complete Essen Jazz Festival Concert"

April 2, 1960, Essen, Germany

Coleman Hawkins, ts, Bud Powell, p, OP, b, Kenny Clarke, dr.

Yesterdays
 STCD 4112 All the Things You Are
 STCD 4112 Just You, Just Me
 STCD 4112 Stuffy
 STCD 4112 Shaw' Nuff (trio)
 Willow Weep for Me (trio)
 John's Abbey (trio)
 Salt Peanuts, Blues In the Closet

Debut (D) LP 131, Storyville SLP-4112
 Debut (D) LP 131, Storyville SLP-4112
 Fontana LP 688600ZL, Storyville SLP-4112
 Fontana LP 688600ZL, Storyville SLP-4112
 Black Lion LP 159, Black Lion (J) LP 9317
 -"- -"
 -"- -"
 -"- -"

Note: All the above titles also on LP Black Lion BLP60105, BLCD 760105 and Black Lion 28 439-8 U.

Oscar Pettiford, Copenhagen

July 5/6, 1960, Denmark

Alan Botschinsky, tp, Erik Nordström, ts, Louis Hjulmand, vib, Jan Johansson, p, OP, b/clo, Jörn Elniff, dr.
 Montmartre Blues
 Laverne Walk, Two Little Pearls
 Back In Paradise, Straight Ahead
 My Little Cello, Willow Weep for Me
 Why Not, That's What

Debut (D) LP 132, Black Lion LP 30135
 -"- -"
 -"- -"
 -"- -"
 -"- -"

Note: All the above titles also on Black Lion BLP60124, BLCD 760124.

Oscar Pettiford, Copenhagen

July 8, 1960, Copenhagen, Denmark

As above except for Lars Blach (g) replaces Hjulmand and add Grethe Kemp (vcl).

7xCCC165 Talkin About, Hey Now
 Talkin About, Hey Now
 7xCCC166 Get the Message
 Get the Message

Columbia (D) 717
 unissued
 Columbia (D) 717
 unissued

Oscar Pettiford, Copenhagen

July 29/30, 1960, Copenhagen, Denmark

Alan Botschinsky, tp, Uffe Karskov, as, Andres Lindskog, ts, Bent Nielsen, bar, Jan Johansson, or * Bent Axen, p, Lars Blach, g, OP, b, Jörn Elniff, dr. Lee Gaines, vcl, Grethe Kemp, vcl.

* Just A-Settin' and A-Rockin'
 * Just Squeeze Me
 Moanin
 Why Not, That's What

Columbia (D) EP 1068
 -"-
 -"
 -"

Source: FIRST BASS, The Oscar Pettiford Discography is written by Coover Gazdar, Bangalore, India.

DESS-MARKNADEN

Annonsera till försäljning det Ni inte vill behålla, efterlys det Ni önskar Er av böcker, skivor eller annat jazzrelaterat material Utnyttja denna gratistjänst för DESS-medlemmar.
 Dock högst 20 rader — namn, telefonnummer eller e-postadress obligatoriskt.

TILL SALU

1. The "Wax Works" of Duke Ellington, The 6 March 1940 / 30 July 1942,
 RCA-Victor Period. Written by Benny Åslund. Pris 100 kr plus porto
2. Official Souvenir Book från musikalen " Duke Ellington's Sophisticated Ladies",
 från 1982. Pris 100 kr plus porto
3. Duke Ellington, Souvenir - bagen från 1994 finns att köpa. Pris 30 kr plus porto.
4. Magnus Lindgren, tenorsax, hans första CD-inspelning, "Unexpected Call from the Duke".
 Inspelad den 28 september 1998, med enbart Ellingtonkompositioner. Pris 120 kr + porto

Kontakta: Göran Wallén, 08- 965234

Ellington som mest Intime. Del 2 av 3

Ted Husing, en av de första och mest regelbundna åhörarna vid estraden, hjälpte bandet till dess första radioutsändningar från Kentucky Club, och det var då som East St Louis Toodle-Oo blev dess radiosignatur.

"Jag glömmmer aldrig första gången jag hörde Edwards musik", berättar hans syster Ruth. "Visst hade vi hört honom spela ragtime här hemma, men nu kom han med sin egen musik, spelad av hans egen orkester i radio från New York, och det satt vi och lyssnade i våran gammalmodiga trattradio. Jag skulle tro att radion just hade upfunnits eller i varje fall nyligen blivit utsläppt i marknaden. Jag var omkring åtta år gammal då...."

"Det var något av en chock", berättar Ruth vidare. "Där satt vi mamma och jag, i vårt mycket respektabla viktorianska vardagsrum i Washington, ja, min mamma var så puritansk av sig att hon inte ens använde läppstift, och så kommer hallåmannen i New York och säger att nu skall vi lyssna till Duke Ellington och hans djungelmusik. Det lät verkligen både främmande och skorrande i våra öron...."

Tillsammans med Duke Ellington bildade denne Irving Mills ett företag, där de båda ägde 45 % var och en jurist de resterande 10 %. Detta blev inledningen till ett samarbete som kom att vara hela 30-talet genom de första stora åren av Ellingtons karriär. Övertygad om att hans råd och anvisningar var likvärdiga med ett fullständigt samarbete var det Mills som publicerade Ellingtons melodier, och han uppenbarade sig också på skivetiketter som medkompositör till många av 30-talets mest berömda fullträffar, sådana som "Mood Indigo", "Sophisticated Lady", "Solitude", "I Let a Song Go Out of My Heart".

Som manager byggde Mills upp ett litet eget kejsardöme under sina år med Ellington, men när slutligen samarbetet upphörde hade många av de orkestrar och artister han "ägede" gått över till någon annan manager eller upphört med sin verksamhet. Mills skrev själv många år senare att han "drog sig ur" kompanjonskapet med Ellington därför att han ansåg att denne hade "intagit en annorlunda attityd gentemot sin musik och gav sig in i vad jag ansåg vara fel riktning". Denna uppfattning blev aldrig diskuterad, inte heller fick Ellington någonsin ge sin syn på historien – detta förhindrades f.ö. av hans karakteristiska önskan att undvika ämnen som inte kunde diskuteras med behållning eller utan att dra in personligheter.

Företeelser, mera lämpliga att kommentera, fann Duke när han i november 1952 skrev en artikel (Red. se Bulletin nr 2, 1999) och erinrade om de tio mest anmärkningsvärda händelserna i sin karriär, sedan han startade den på Cotton Club. Försiktigtvis reserverade han sig redan i förordet: "Om jag drar fram speciella händelser och hyllar speciella människor jag mött, kan det hända att jag omedvetet sårar andra underbara människor genom att inte nämna dem".

Orkesterens premiär på Palace var den första stora händelse som Ellington nämnde, "Vi inledde konserten med Dear Old Southland Pojkarna hade inte lärt sig sina stämmor utantill, och estraden låg i mörker. När jag slog in orkestern hände ingenting – inte en man kunde se sina noter". Nästa stora händelse var filmdebuten i "Check and Double Check" – omnämnd tidigare i denna artikelserie – Och sedan kom premiärkvällen på London Palladium 1933, då orkesterens internationella betydelse alltför sent gick upp för Duke: "applåderorna var fantastiska – det var applåder långt över vad man menar med applåder".

Europa var ansvarigt för nästa stora händelse i Ellingtons liv – "det var min 40-årsdag i Stockholm den 29 april 1939. Jag väcktes på morgonen av ett 16-mannaband från radion, som marscherade in i mitt hotellrum och hyllade mig med Happy Birthday. Hela dagen strömmade underbara blombuketter in.... På kvällen samlades 100-tals människor i mitt omklädningsrum. Hela publiken reste sig och sjöng Happy Birthday och så hyllades jag på estraden. Och efteråt var det en stor bankett för hela bandet.... Allt sammans utgjorde en lysande avslutning på vår andra europaturné."

Två år senare tändes nästa stjärna för Duke – men den slocknade alltför tidigt. Jump for Joy, en revy i vilken hela orkestern medverkade, hade premiär i Los Angeles: "ett antal kritiker ansåg att detta var alla tiders negerrevy och så anser de än i denna dag". Sade Duke, kanske litet fundersamt, ty efter att ha gått i bara tre månader lades showen ner och kom aldrig till New York, vilket varje Ellington-entusiast hade hoppats på.

(Red.: 1959 framfördes Jump for Joy i Chicago)

Lördagskvällen den 23 januari 1943 inträffade vad som kanske varit den lyckosammaste händelsen inte bara för Ellington utan för själva jazzen. Den gången gavs den första Duke Ellington-konserten i Carnegie Hall under omständigheter som aldrig skulle kunna kopieras i dag. En jazzkonsert var i sig själv en unik händelse – sista jämförbara hade varit Benny Goodmans konsert exakt fem år och en vecka tidigare.

Evenemanget hade genom galastämning och galakläder fått en societetsprägel, åt vilken endast Ellingtons musik kunde ge rytmisk rättvisa. Orkestern spelade ett nytt verk, "Black Brown & Beige," "en tonal parallell till den amerikanska negerns historia" vilken i sitt originalutförande varade 50 minuter och på en gång var det mest ambitiösa, sensationella, omväxlande och lyckade försöket att översätta Ellingtoniana till ett vidare språk.

INGEN TID FÖR RAMPFEBER

"Den där första kvällen i Carnegie Hall var enda gången i mitt liv som jag inte led av rampfeber. Jag råkade helt enkelt inte ha tid – jag hade inte råd med lyxen att vara skraj. Men jag gick i alla fall ut på estraden utan att ha mina noter med mig. Någon signalerade från kulisserna att han hade hämtat dem – men jag behövde dem inte i alla fall. Jag kom ihåg allt utantill".

Som Ellington själv påpekat var uppskattningen och uppmärksamheten hos de 3.000 åhörarna den kvällen "av ett slag som det visade sig svårt att få uppleva igen". Det var ett långt steg till den skock av vrålände, läderjacksklädda stolkrossare som tio år senare skulle komma att bilda en stor del av den typiska jazzkonsertpubliken. (Ironiskt nog visade det sig i november 1952, då en Ellingtonsk jubileumskonsert skulle arrangeras, att den inte längre var nog, att presentera en självständig konsert med nya med originalkompositioner – man måste också annonsera att konserten innefattade Billie Holiday, Charlie Parker, Stan Getz m.fl. Begreppet jazzkonsert som Ellington hade skapat det hade dött.)

Olika konserter gav den sjunde, åttonde, nionde och sista bland Ellingtons tio största minnen. I januari 1945 deltog han i Los Angeles i den årliga konserten vid utdelandet av Esquire-belöningarna – då överlämnade Lionel Barrymore den Gyllene statyetten till Duke och Lena Horne gav den till Billy Strayhorn. Nästa minnesvärda konsert hölls 1949 i Philadelphia "med denna underbara 96 man starka symfoniorkester under Russ Case draperad runt vårt band", som Ellington själv beskrivit händelsen. 1951 spelade orkestern vad som kom att bli den sista i dess ursprungliga årliga konsertserie, denna gång i en så fin lokal som Metropolitanoperan. Konserten hölls till förmån för NAACP, en organisation som Ellington ett par månader senare kom ordentligt ihop sig med. Men vid konserten kom t.o.m. borgmästaren upp på estraden för att hylla Duke, innan denne presenterade uruppförandet av "Harlem", ett verk som innebar en ny toppunkt i Ellingtons bana. Slutligen var det en konsert som hölls i Municipal Stadium i Philadelphia, från vilken Dukes huvudsakliga minne är: "När jag spelade "Monologue" fick jag hela publiken att fnittra – och tro mig, det är en ljudsensasjon att höra 125.000 personer fnittra".

För att föra sin minnesbok fram till den dag som idag är och summan av de stora upplevelserna upp till elva bör Ellington också lägga till de kaotiska scener som utspelades vid utomhuskonserten i Freebody Park, Newport, Rhode Island under den tre dagar långa jazzfestivalen i juli 1956. Under en utökad och uppfrisad version av den snabba bluesen "Diminuendo and Crescendo In Blue" – första gången inspelad 1938 men vid detta tillfälle utökad till 14 minuter och 59 chorus – lyckades Paul Gonsalves piska upp publiken till sådan frenesi med sina 27 chorus långa tenorsolo, att ingen kunde erinra sig något liknande sedan upplöpen i Paramount Theatres bänkar 20 år tidigare, då Benny Goodmans orkester upplevde sin största popularitetsväg. I Newport fick man en illustration till Ellingtons egen filosofi, som han själv uttryckte den några månader senare: Skicklighet är underbart att ha om och när fyra andra omständigheter sammanstrålar – att man är på rätt ställe, gör rätt saker inför rätt publik och på rätt tid.

(sista delen i nästa nummer)

RÄTTELSE:

I förra numret av Bulletin, första delen av denna Leonard Feathers artikel, fanns det ett fotografi med en liggande Duke Ellington. Några tvivlar på att det är Charlie Mingus. Ett nytt förslag vem som knäböjer bakom Duke är basisten Lloyd Trotman, som denna tid spelade med Johnny Hodges band. Har någon ett fotografi på Lloyd??

Arne Domnérus - vår mesta Ellingtontolkare

Undertecknad hade förmånen att i tolv år att få arbeta på gamla Nalen, och en bonus för en jazztokig ung man var ju att man fick lära känna musikanterna som åstadkom den högklassiga jazz som under några decennier gjorde Nalen världsberömt. Bland de fast anställda var det speciellt två som blev mina idoler. Carl-Henrik Norin med sin varma störttonade tenor, och Arne Domnérus som hanterade den inte helt lättspelade (tro mig) altsaxofonen på ett mästerligt sätt. Att klarinetten inte var ett biinstrument bevisade han också.

Man kan inte jämföra stora musikanter som skapat sig en egen profil i alltför stor utsträckning, men jag tror att Arne håller med mig när jag säger att berikande influenser har kommit från Johnny Hodges, Benny Carter och Charlie Parker när det gäller altsaxen, och från Barney Bigard och Artie Shaw på klarinettsidan.

Jag har länge tänkt skriva om Arne i något sammanhang, och för mig står det klart att vi knappast i detta land har haft någon som spelat så mycket Ellingtonmusik genom åren. Som mycket ung i min hemtrakt Bergeforsen i Medelpad lyssnade jag så ofta tillfälle gavs på jazz, som vår, då enda, radiokanal sände ganska frikostigt. Det var ofta direktsändningar från Nalen, Vinterpalatset, Salle de Paris och Bal Palais och på somrarna Skansen, där Thore Ehrlings underbara orkester huserade när man inte var på parkturné och bl.a. besökte vår stolthet Bergeforsens gamla natursköna Folkets Park.

I två av de orkestrar som under de här åren i slutet av 40-talet gav mig ovärderliga inblickar i jazzens underbara värld var Arne. Dels på Salle de Paris på Sturegatan i Stockholm och Simon Brehms "Be-Bop-Band", dels med Thore Ehrling.

Duke Ellingtons fantastiska kompositioner hade funnits i notmapparna hos många av 30- och 40-talens stora svenska band t.ex. Håkan von Eichwalds och Arne Hülphers, och att Arne fick spela en hel del av den musiken i de orkestrar som han medverkade i, har jag ett bestämt minne av. Men för att bli säker på min sak sitter jag nu i den domnéruska villan i Spånga för en intervju med mannen själv.

Arne är trött efter en nattlig biltur från en spelning i Örebro, men han piggnar till ganska snart, sedan vi talat om gemensamma minnen Snart är vi inne på Ellingtonmusiken.

"Rolf Ericson och jag började jobba på DN efter avslutad skolgång, och i de gamla Klarakvarteren låg Kafé Flamman och kortfilmsbiografen Svarta Katten. Flamman var ju ett tillhåll för Klaras tidningsfolk, och ägaren herr Abrahamsson (jag tror att förnamnet var Paul) hade känningar i USA och fick in en hel del fina jazzskivor som inte fanns i grammofonaffärerna. Han spelade dem gärna till vissa tidningsmäns förtvivlan men till glädje för oss blivande musikanter, och jag tror att det var där jag först hörde Ellingtonmusik. Dels med mindre grupperingar kring Rex Stewart, dels med storbandet. Svarta Katten varvade SF-Journaler med tecknat, Helan&Halvan och en hel del korta musikfilmer, där t.ex. Luncefords och Ellingtons band spelade bakom något danspar.

Så kom tiden i Ove Källs orkester, där Roffe redan etablerat sig. Vi fick då och då hjälp med arrangemang och nyttiga tips av Gösta Theselius som redan var ett drivet proffs, och han lyfte gärna fram Ellingtonkompositioner. I de band som jag sedan spelade med t.ex. Lulle Ellboj, Sam Samson och Thore Jederby fanns ju också alltid Ellingtonmusik. 1947-48 spelades jag i Simon Brehms BeBopBand, bl.a. på ett ställe som hette Salle de Paris. Blåsarna var jag, Leppe Sundevall på trumpet och på tenor min idol Gösta Theselius. Bollas spelade trummor, och vi hade en dansk pianist, som jag just nu inte kommer ihåg namnet på. Scenen var byggd som en halvmåne en bit ut på golvet, så att publiken kunde stå bakom oss och titta i våra noter. En kväll stod Rex Stewart där (han var gästartist på Nalen då) och tittade intresserat på Tesses arrangemang när vi spelade "Subtle Slough" eller "Just Squeeze Me" som den kom att heta senare. Så kom åren med Ehrling, där vi ofta spelade Theseliusarrangemang på Dukes melodier, och 1951 när Roffe och jag bildade vårt Nalenband med Gunnar Svensson som också arrangerade mycket, fanns alltid Ellington i vår repertoar."

Jag ber Arne att vi hoppar fram till några år till andra hälften av 50-talet, då Georg Riedel kommit med i bandet. Det jag då framför allt tänker på är ett nummer som spelades ofta inne på Harlem, där orkestrarna som spelade till dans i Stora Salen fick göra renodlade jazzkonserter. "Sepia Panorama" heter denna fantastiska tonmålning, och i original var det ju Jimmy Blanton, som väl var den förste basist som hördes ordentligt, samt Ben Webster som var huvudpersoner.

"Hur var det Arne, minns jag rätt när jag säger att Georg skrev ert arr på den här?"

"Javisst var det så. Georg hade tidigt en säker notskrivarhand med så småningom också egna kompositioner, och visst gillade vi att spela "Sepia" med dess intrikata uppbyggnad".

För att detta inte ska utveckla sig till en lång roman ber jag Arne minnas några skivinspelningar med Dukes musik, och den första jag då kommer att tänka på är en LP med Arne och Knud Jörgensen som heter "Dukes Melody" (Phontastic PHONT 7533) som jag föblev av med vid ett bilinbrott.

"Knud, som rycktes bort alldeles för tidigt, hade ett ellingtonskt anslag, speciellt med vänsterhanden, och vi trivdes verkligen med att göra dom här inspelningarna, där vi i några nummer får hjälp av Arne Wilhelmsson och Rune Carlsson. Ett av duonumren är den sällan spelade "The Brown Skin Gal" vars fullständiga titel jag glömt. På tal om duo förresten: Bengt Hallberg och jag spelade ju in "Duets For Duke" på Sonet, och den fick Gyllene Skivan-utmärkelsen av OJ. Bengt är ju en helt fantastisk musikanter, tillika arrangör och kompositör samt till mångas förvåning en helfestlig dragspelare."

Vi skulle kunna prata musik och gamla minnen hur länge som helt, för nu har Arne glömt tröttheten och sprudlar av samma vitalitet som den han förmedlar från estraden, men som avslutning nämner jag en av mina favoriter som ofta snurrar i bilstereon. Det är en CD som heter "Sugar Fingers" Jan Lundgren, Sture Åkerberg och Johan Löfcrantz samt featuring Lars Edstrand i fem nummer (PHONT NCD 8831). Den låt jag tänker mest på är "Jeep's Blues" (Hodges/Ellington) vars suggestiva fyra första takter i första, andra och sista chorus får mig att rysa varje gång.

"Har du spelat in den här vid något tidigare tillfälle?" frågar jag. "Nej, faktiskt inte, och jag vet inte riktigt varför det inte har blivit av, då jag delar Din uppfattning om det här bluestemat. Men jag vill nämna, vid sidan av Jan, Sture och Johan, den fantastiske herr Erstrand, som precis som sin idol herr Hampton får det att svänga på det där obändiga sättet redan från första klubbslaget. Han har ingen överman i världen."

Vår pratstund närmar sig slutet för denna gång, men plötsligt böjer sig Arne ner och rotar i LP-bunten i skivhyllan.

"Du sa ju att Din skiva med mig och Knud förkommit, och att du gillade den mycket. Här får du en ny".

Jag har haft en trevlig eftermiddag med en av jazzens stora, och jag låter bilen rulla från Spånga till tonerna av - ja vad tror Ni - JEEP'S BLUES:

September 2000 Nalle Nilson

Placerings- försäkring

Placeringsförsäkring är en kapitalförsäkring där du placerar minst 250.000 kronor i fonder. Försäkringen ger dig möjlighet till hög avkastning, samtidigt som du beskattas på ett gynnsamt sätt. Vår Placeringsförsäkring ger dig aktiv och professionell fondförvaltning.

Du har en egen placeringsrådgivare och får regelbundet aktuella portföljförslag. Fondutbudet är brett och du väljer själv var pengarna ska placeras.

Om du avlider får dina efterlevande ut 101% av fondandelarnas värde eller mer om du har valt ett högre efterlevandeskydd.

Visst låter det intressant? Kontakta oss så berättar vi mer.

 **Länsförsäkringar
Stockholm**

www.lansforsakringar.se/stockholm 08-562 830 00

Bubber Miley Discography, Part 6

December 15, 2000

By: Bo Scherman, Göran Eriksson, Nils-Gunnar Anderby and Göran Wallén.

Recordings of Bubber Miley, except with Duke Ellington and his Orchestra, including sessions for which he has previously been listed, but on which his presence is doubtful. The initials BM will be used for Bubber Miley throughout the discography.

During this period, there is a strange gap between March and November, 1925 with no known recordings by BM, not even with Duke Ellington's orchestra, of which he was a regular member (Pike Davis filled in for him on a session in September, 1925). We haven't seen any explanation for this absence of eight months. The blues accompaniments are getting less frequent in 1925-26, and BM is cer-

tainly on fewer of those sessions than he has been credited for in previous discographies. For the three interesting Clarence Williams sessions (BM plays brilliantly on the first two, which is listed below), we have tried to use our ears and logical sense wisely to clear up a lot of confusion and obvious mis-identification among other discographers.

Please send us your additions, corrections and other comments, which will be noted after the last section to the discography.

The Rosa Henderson session of c. february, 1925, should have been placed chronologically before the last session in part 5 of the discography (Monette Moore, matrix 31819).

ROSA HENDERSON (vcl), acc. by Kansas City Four: Unknown (tp), prob. Bob Fuller (cl), prob. Louis Hooper (p), prob. Elmer Snowden (bj). New York, c. February, 1925

31790 Everything My Sweetie Does Ajax 17116, Do 3504,
(Pleases Me) Re 9831, Ba 1534,
Document DOCD-5403

Domino 3504 as by Flora Dale. Revs. Domino 3504, Regal 9831, Banner 1534 by Josie Miles.

Note: Dixon-Godrich have prob. BM, Thomas Morris or Rex Stewart (tp), Rust has Louis Metcalf. Aurally, the trumpet player is definitely not BM, and he doesn't have the vibrato typical for Rex Stewart, who has been correctly identified on some other Rosa Henderson sessions from 1925. We don't think Metcalf is a likely alternative either.

MONETTE MOORE (vcl), acc. by Choo Choo Jazzers: poss. Rex Stewart (tp), Louis Hooper (p).

New York, March, 1925

31847-E Undertaker's Blues Ajax 171 32,
Historical 5829-14,
Document DOCD-5339

Ajax 17132 as by Susie Smith.

Note: Rust and Dixon-Godrich have BM on trumpet, but we disagree. There are none of BM's "trade marks" in the trumpet playing on this session, and it is very different from the versions of this title that BM recorded earlier with other singers. Louis Hooper named Rex Stewart for this session in the interview in Record Research, issue 77. Nils-Gunnar Anderby agrees, and Bo did at first but is now more uncertain, while Göran Eriksson is sure it is not Rex.

SARA MARTIN (vcl), acc. by unknown (tp), Robert Cooksey (hca), prob. Phil Worde (p).

New York, November 12, 1925

73759-B Forget Me Not Blues OK 8292, Yazoo 2027
73760-A Nobody Knows And Nobody OK 8304, Folkways RBF 31
Cares Blues
73761-B Give Me Just A Little Bit Of OK 8304
Your Time

All titles also on Document DOCD-5279.

Note: BM is listed as trumpet player for this session in all previous discographies, and we have never seen or heard any different opinions about it. We don't know the source of information for the personnel, but we find BM's presence doubtful from an aural point of view. There are some growl effects, but it is not the kind of growling that we are used to in BM's recordings with Ellington. We can't think of any alternative trumpet player, though.

ALBERTA HUNTER (vcl), acc. by Perry Bradford's Mean Four: June Clark (tp), Jimmy Harrison (tb), unknown (as), Perry Bradford (p).

New York, c. December 11, 1925

73830-B Your Jelly Roll Is Good OK 8268,
Document DOCD-5424
73831-B Take That Thing Away OK 8268,
Document DOCD-5424

Note: Dixon-Godrich have the accompanying group as unknown (tp), (tb), (as), Perry Bradford (p). Rust has BM, Charlie Green, Don Redman and Bradford. Göran Eriksson and Bo Scherman independently identified the excellent trombone player as definitely Jimmy Harrison. The rather nervous sounding trumpet man, who plays with a lot of embouchure pressure, is most certainly not BM. He has been identified by Göran Eriksson as June Clark, and Bo agrees. Clark and Harrison were a musical team during this period and made several other recordings together (Blue Rhythm Orchestra, Gulf Coast Seven, etc). Alberta Hunter used different other trumpet players on her 1926 sessions, but neither of them sounds like BM.

CLARENCE WILLIAMS STOMPERS: BM (tp), Charlie Irvis (tb), Otto Hardwick (ss-1, as-2, bars-3), poss. Coleman Hawkins or Prince Robinson (cl-4, ts-5), Clarence Williams (p), Buddy Christian or Leroy Harris (bj), Henry "Bass" Edwards (bb).

New York, c. January 4, 1926

73893-B Spanish Shawl -1,4-5 OK 40541, Od 03383,
OdG A60255,
Natchez NLP 3002,
Retrieval FJ-121,
Classics 695
73893-B Dinah -2,3,5 OK 40541, Od 03383,
OdG A60256, Beka 73894,
Lindström A4337,
Natchez NLP3002,
Retrieval FJ-121,
Classics 695

Oden A60255/56 is in fact one record, each side bearing a different catalogue number.

Note: This session and the two other Clarence Williams sessions with BM from 1926 have caused a lot of controversy among discographers. Rust lists Joe Smith, Irvis, Don Redman (ss, as), Hawkins (cl, ts, bars), Williams, Harris or Christian, Cyrus St. Clair. Tom Lord's Clarence Williams discography has Thomas Morris, and if a second trumpet, poss. Ed Allen, Irvis, Redman or poss. Hardwick (as), poss. Hawkins (cl, ts, bars), poss. unknown third reed, Williams, Christian or Harris, St. Clair. The sleeve of FJ-121 has Morris, BM?, unknown (tb), Redman (ss, as), Hawkins (cl, ts, bars), Williams?, Harris?, St. Clair.

We don't agree entirely with any of them. Only one trumpet and two reeds can be heard. On aural evidence, the front line is the one regularly with Duke Ellington (BM, Irvis and Hardwick), augmented by a clarinet and a tenor sax player, who doesn't get much exposure and is difficult to identify. Hawkins' presence seems doubtful to us, and Göran Eriksson thinks Prince Robinson is a more likely name. Göran E thinks the banjo player, whose style is rather simple without embellishments, sounds like Christian, while Bo Scherman thinks he doesn't have his characteristic drive. The brass bass man does not sound at all like St. Clair, who has a softer, more melodic style with long, deep notes. According to Göran E (and Bo agrees), it is definitely "Bass" Edwards (another Ellingtonian), who plays in the "percussive" style with short, hard and resonant notes heard on this and the next session Clarence Williams recordings with BM.

CLARENCE WILLIAMS' BLUE FIVE: BM (tp), Charlie Irvis (tb), Otto Hardwick (as), Clarence Williams (p), Buddy Christian or Leroy Harris (bj), Henry "Bass" Edwards (bb), Eva Taylor (vcl)

New York, c. January 22, 1926

73957-A I've Found A New Baby OK 8286, Natchez NLP
3001, Retrieval FJ-121
Classics 695
73958-B I've Found A New Baby OK 8286, Retrieval FJ-121,
Classics 695
72959-B Pile Of Logs And Stone OK 8296, Natchez NLP
3001, Retrieval FJ-121
Classics 695

Note: Both versions of I've Found A New Baby, entirely different from each other in arrangement and tempo, were issued on Okeh 8286, the first (slower) one being credited to Eva Taylor, the second to Clarence Williams' Blue Five. Rust and Lord have prob. Irvis, Hardwick or Redman, Harris and St. Clair. The sleeve of FJ-121 has the same and an unknown washboard. We are certain that the musicians are exactly the same as for the previous session but without the clarinet and

The discography will be continued in the next issue